

טל איתן
מגש הכסף

מגש הכסף/ נתן אלתרמן

והארץ תשקוט, עין שמיים אודמת
תעמעם לאיטה על גבולות עשנים,
ואומה תעמוד - קרועת לב אך נושמת
לקבל את הנס, האחד, אין שני...

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע
ונוטפים טללי נעורים עבריים...
דם השניים יגשו ועמדו עד בלי נוע
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

היא לטקס תיכון, היא תקום למול הסהר
ועמדה טרם יום עוטה חג ואימה.
אז מנגד יצאו נערה ונער
ואט אט יצעדו הם אל מול האומה.

אז תשאל האומה שטופת דמע וקסם
ואמרה: "מי אתם?", והשניים שוקטים
יענו לה: "אנחנו מגש הכסף,
שעליו לך ניתנה מדינת היהודים".

לובשי חול וחגור וכבדי נעליים
בנתיב יעלו הם, הלוך והחרש
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום הפרך וליל קו האש.

כך יאמרו ונפלו לרגלה עוטפי צל
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

נתן אלתרמן – ביוגרפיה

נולד ב-1910 ונפטר ב-1970. היה משורר ומחזאי ישראלי מוערך, שהשפיע רבות על השירה העברית החדשה. חתן פרס ישראל לספרות לשנת 1968. מגש הכסף הוא שיר נודע של נתן אלתרמן, שפורסם במדורו "הטור השביעי" בעיתון "דבר" ב-19 בדצמבר 1947.^[1] ופורסם שנית ב"טור השביעי" ב-26 במרץ 1948. אלתרמן הביא בשירו עיקרים מהרעיון הציוני, המילים "מדינת היהודים" מתכתבות אל ספרו בכותר זה של בנימין זאב הרצל על הצורך בהקמתה של מדינה יהודית עצמאית בכברת ארץ מוגדרת. הנכונות להקרבה למען זאת, ותפיסת העצמי ככלי בלבד לנוכח צרכי האומה, בוטאה בדבריהם של חלוצים וחלוצות אנשי העלייה השנייה. רעיונות אלו נשזרו בשירו, מעודכנים אל אירועי סיום המנדט הבריטי בארץ, הקמתה העתידית של מדינת ישראל והידיעה על מערכות צבאיות קשות אשר היו צפויות להתחולל כנגדה.

"אין בריתות בין אריות לבני אדם."

-דייוויד בניוף

היום לפני 37 שנה נוסדה חברת אפל מחשבים על ידי סטיב ג'ובס וסטיב

ווזניאק

יעל רגב

האם אנחנו חושבים בשפה מסוימת?

Do we think in a language? Or is it all a constant stream of ideas that only when we are aware of the fact that we are thinking of them, only then do we translate into a language that is our thoughts? If we are not aware of what we are thinking, of the reaction happening in our brain, how can we know that a thought is a thought before we are aware of the fact that it is an actual thought? Are our thoughts shaped by our language?

I don't think that we think in language, or think in words. I think we think in visual images, we think in auditory images, we think in abstract propositions about what is true about what. And I think that language is a way of communicating thoughts, of getting them out of one head and into another by making noise. I think that even if you look at language itself, you see that there's got to be something underlying the words themselves, because words can be ambiguous. The fact that there can be two ideas underlying a word, gay, for example, shows that words and thoughts can't be the same thing. A person who has no language can still think. You can see that on researches done on babies before they learn to speak. I think if you know a lot about something, you invent the words to express them. Shakespeare, for example, added 1,700 words for the English language.

If words and thoughts were the same thing it would be impossible to coin a new word. Where would the impetus to coin a word come from, if you didn't have some idea that you needed to express?

What I am trying to say is that our thoughts are free, not restrained and diminished by any language.

"מלחמה פירושה זקנים שמדברים וצעירים שמתים. אתה יודע זאת. התעלם מן הפוליטיקה."
-דייוויד בניוף

היום לפני 48 שנים, טיפס התקליטון Can't Buy Me Love של הביטלס למקום הראשון במצעד הבריטי.

דור גרוס
טל רוסו חלק 2

ב 1994-מונה לתפקיד מפקד חטיבת מילואים של הצנחנים. בשנת 2001 מונה למפקד עוצבת האש, אוגדת צנחנים במילואים. כמפקד האוגדה לקח חלק בהפעלת יחידות האוגדה במבצע חומת מגן. כמו כן נודע כמי שהגיב ביד קשה על תופעות סרבנות של קציני סדיר ומילואים בעוצבת האש, ובהם דוד זונשיין מראשי תנועת "אומץ לסרב." (בשנים 2003–2005 פיקד על עוצבת הפלדה) אוגדה 162), ופיקד על כוחות האוגדה בביצוע תוכנית ההתנתקות בישובי צפון השומרון בשנת 2005. משנת 2005 עבר תפקידים שונים בהמתנה לקבלת דרגת אלוף. בין השאר היה פרויקטור מטעם הרמטכ"ל לקשר עם הציבור הדתי לאומי לאחר ההתנתקות. במהלך מלחמת לבנון השנייה שימש רוסו כיועץ לראש אמ"ץ לענייני יחידות מיוחדות, ויזם ותיכנן מבצעים מיוחדים רבים במהלך המלחמה, הבולט שבהם הוא מבצע חד וחלק. לאחר המלחמה ריכז רוסו עבודת מטה בנושא הקמת מפקדת שליטה מרכזת לכוחות המיוחדים ב 12-באוקטובר 2006 הועלה לדרגת אלוף ומונה לראש אגף המבצעים במטכ"ל, כמחליפו של האלוף גדי אייזנקוט, תפקיד בו כיהן עד אוקטובר 2010 בין היתר במהלך תקיפת הכור הגרעיני בסוריה, מבצע שני מגדלים, המשט לעזה, ומבצע עופרת יצוקה. כמו כן עמד בראש ועדת הצל"שים המטכ"לית. ב-21 באוקטובר מונה לאלוף פיקוד הדרום במקומו של יואב גלנט.

באוגוסט 2011 פיקד רוסו, מתוקף תפקידו, על הלחימה בגזרת הדרום ועל תקיפות צה"ל ברצועת עזה, בעקבות מתקפת הטרור בדרום ישראל. לאחר הפיגוע הודה רוסו כי שגה בכך שלא סגר את כביש 12 שבו אירעה המתקפה למרות ההתרעות שהיו בידי צה"ל. בעקבות חיסולו של זוהיר אל-קייסי, מזכ"ל ארגון הטרור ועדות ההתנגדות העממית, התרחשה הסלמת מרץ 2012, שבמהלכה שוגרו כ-200 רקטות על יישובי ישראל במשך כחמישה ימים, ובתקיפות חיל האוויר הישראלי נהרגו ברצועת עזה 22 מחבלים ו-4 אזרחים. רוסו הוביל את פיקוד הדרום בלחימה

"הליברלים יכולים להבין הכל, חוץ מאנשים שאינם מבינים אותם."
-לני ברוס

היום לפני 20 שנים נולד דור גרוס! לאיחולים: 054-8014423

איתמר אופנר
הדשא של השכן

אתם יודעים שבקיבוץ יש לכל אחד פיסת דשא. ואתם מכירים את הפתגם "הדשא של השכן ירוק יותר". אני הייתי מקפיד על זה. שהדשא של השכן שלי תמיד יהיה ירוק יותר. כן, שלא ידמה לי שאני שואף למשהו אצלו-לא! הדשא של השכן שלי ירוק יותר. כן, שלפחות פתגם אחד יחול עלי אחד לאחד. מה הייתי עושה? הייתי מצהיב את הדשא שלי. ואכן הוא נהיה ירקרק ושרוע. ואילו הדשא של השכן מה זה ירוק-שחור! היה משקה, היה מדשן, היה עושה לו את הציפורניים, כל עלה היה עומד אצלו דום מתוח שפיץ דוקר את הכחלחלה-ואצלי ירוק עד צהבהב ושרוע-שרוע.

עברו עלי ככה כמה ימים, הדשא שלי נהיה צהוב ממש וזה עצבן את השכן שלי. תשקה את הדשא, זרוק עליו איזה גרגר, תן לו קצת חיים. אמרתי לו-לא, ואני עושה את זה בכוונה. אני מקפיד לקיים את הפתגם 'הדשא של השכן ירוק יותר'. תודה על הרגישות.

זה כבר הרגיז אותי. כי אני הייתי בכלל הזה אחד לאחד, אבל אותו הוצאתי מהכלל הזה, כי הדשא של השכן שלו תמיד צהוב יותר עד חום. פתאום מוצא את עצמו חבר מהשורה-מחוץ לכלל! התחיל לצעוק עלי: אתה נורמאלי? אמרתי לו-לא. מה אתה חושב, שאני לא נורמלי להיות נורמלי? איפה!! אני לא נורמלי, ואני גם מציע לך להיות לא נורמלי, כשהנורמה זה לשקר: הנה הוצאתי אותך מחוץ לכלל מסויים, זה אומר שאתה יוצא מן הכלל! זה יופי זה, זה נהדר, זה מימוש הייחודיות... עוד אני מדבר ככה לוקח השכן שלי את צינור-הוא וממטרתו-שלו, שם על הדשא שלי, ופותח מים. ובבת אחת דרס בכוחניות את הרוחניות. יכולתי לרצוח אותו נפש, אבל אמרתי לו בשקט טעון בעצמה רבה שיסגור את המים.

לנוכח דרישתי התקיפה הוא פשוט חייך. התחלתי לחשוב מהר: אם אני אוותר לו-מה יותר ממני, ואם הוא יותר לי מה יותר ממנו, ואם שנינו לא נוותר, מי יותר מאיתנו-והוא עומד מולי ומחייך. פתאום אמרתי: טוב, אתה רוצה להשקות לי את הדשא-תשקה לי את הדשא, רק תקפיד שהדשא של השכן יהיה ירוק יותר. חשבתי שאני כה גדול שאני תוקע אותו לפינה: אם הוא סוגר את המים ומסלק את הצינור-הוא מציית לפקודתי, ואם הוא משקה לי את הדשא הוא עבד שלי. אבל בנתיים נשפכים מים על הדשא ועוד מעט יבצבץ הירוק.

היה ברור לי ששכני לא יסגור את המים. ממילא חשתי מושפל מהדריסה הכוחנית את הרוחניות. ניגשתי בצעדים איטיים להחליא אל הברז וסגרתיו. פירקתי את הצינור משכתי אותו עם הממטרה אל מעבר לגבולות הקו הצהוב. לאט לאט. לעיני השכן המחייך. שיחייך. העיקר שבדשא שלו נשאר ירוק יותר.

"הבאנו לך דם ואצבעות, אהבה ושרירים, כתפיים מופקרות לנשוא את הגלובוס
העברי בנגעיו הקשים."
-אורי צבי גרינברג

עוז ישפה

יום בחייו של הלוגיסטיקן בזמן טיול נודד

אני קם בבוקר יחד עם השמש ושאר התורנים ואנו מתחילים להכין ארוחת בוקר. היום יש פנקייקים אז אני מחפש את המחבט החלבית, את השמן ומתחילים להכין את בלילת הפנקייקים. בגלל שיש ארבעה תורנים ושניים מהם מארגנים את השולחן, אני נאלץ לעזור לתורנים בהזזת השמן על המחבט כדי שיגיע לכל חלקיה. לאחר הכנת הפנקייקים אני טס לסדר את התיק ליציאה ומרגיש ששכחתי משהו... מה זה היה..? אה!! אוי לא!! צריך לחלק אוכל לצהריים לחוליות! אני מוצא את עצמי רץ עם תיק חצי פתוח במעלה ההר, משתדל לשמור על הדברים שלא יפלו, זורק הכל הצידה ומתחיל לחלק... אוקי.. היום זה יום חמוס מה שאומר ש... רגע.. למה יש אפונה וגזר??? אוף! טוב אז לכל חולייה שני תירס, שתי שעועית, טונה... אוקי סיימתי עם זה ועכשיו רק צריך לסדר את התיק סופית, למרות שאני מרגיש ששכחתי עוד משהו...

יצאנו למסלול (סוף כל סוף) וההליכה איטית ונחמדה, הרוח נושבת בשיער ו.. שוב עצירת מנוחה ופיפי... אני מנצל את העצירה כדי לשבת עם עצמי ולהרהר... מה שכחתי לעשות ומה יובל יגיד על זה?.. ממשיכים ללכת ומגיעים למקום עם נוף אז כולם מתחילים לצלם ואני שומע במעומעם "יאללה חברה! צריך לזוז!!!"
אני ממשיך ללכת להנאתי, שר שירים בנורווגית עד שאנו מגיעים למקום של ארוחת הצהריים.
"אצל מי הטונה?!", "איפה העלי גפן?", "מישהו ראה את הפותחן???" שיט! ידעתי ששכחתי משהו! "לבר ושפירא יש!", איזה מזל!

השמש מתחילה לרדת ומתחילים להכין את ארוחת הערב, אני מוצא את הירקות ואת... מה יש לארוחת ערב? פתיתים, שניצלים ונקניקיות טופו. חותכים את הירקות מטגנים את הבשר ומבשלים את הפתיתים... עוד 5 דקות הארוחה מוכנה וכבר נוצר תור של 30 חברה רעבים. מגישים את האוכל ונהנים מאווירה השקטה של הרגע.

וכך עובר היום כשאתה לוגיסטיקן בטיול נודד תודה מיוחדת לשפירא שהייתה לוגיסטיקנית יחד איתי בטיול (היא עשתה את רוב העבודה!)

"הדרך היחידה לנצח במלחמת העולם השלישית היא למנוע אותה."
-דווייט אייזנהאואר

היום לפני 19 שנים, לקח קורט קוביין רובה ודפק לעצמו כדור בראש.

לב ליטמן (אח של נועם)
מחתרת הקטיפה ואלבום הבננה.

סוף שנות השישים במוזיקה הפופולרית שמרכזת אנגליה וארה"ב היו שנים שמחות ומלאות תקווה. פסטיבלים של אהבה, ניסיונות פסיכדליים ומחאה ברוח דור הפרחים. הBeatles והBeach Boys שלטו במצעד הפזמונים ובמרכז המוזיקה הפסיכדלית של אותה התקופה, קליפורניה, ובמיוחד בסן-פרנסיסקו פעלו להקות כמו ה Greatful Dead ו Jefferson Airplane שיצרו רוק אוורירי ונעים שהושפע מאוד מהפולק האמריקאי, ממוזיקת קאנטרי, בלוז וכמובן הרבה סמי הזיה (LCD וכו'...). במקביל, בניו-יורק התפתחה סצנה מעט שונה, כזו שפחות התכתבה עם מרכז התרבות האמריקאי. האמן המפורסם, וממציא סגנון הפופ-ארט, אנדי וורהול אסף סביבו בסוף שנות השישים אמנים מכל הסוגים והקים מרכז יצירה שנקרא The Factory. בהאנגר הענק הזה פעלו אמני מיצג, דוגמנים ודוגמניות, מעצבי אפנה, אמני וידיאו ארט ומוזיקאים. בהדרכתו של וורהול, הם יצרו אמנות פרועה ואקסנטרית שיצאה כנגד כל אמות הממסד המקובלות. להקת הבית של "הפאקטורי" הייתה The Velvet Underground (בעברית "מחתרת הקטיפה"). הלהקה הייתה אנטי-תזה לסצנה שהתחילה בסן פרנסיסקו וכבשה את אמריקה, הם היו הניגוד המוחלט לכל התנועה ההיפית, דור הפרחים וכו'... כשבסן-פרנסיסקו עשו אהבה חפשית, התנסו בסמי הזיה פסיכדליים ויצרו מוזיקה של המרחבים הפתוחים, בפאקטורי דיברו על סטיות מיניות, הזריקו הרואין ויצרו מוזיקה אורבנית ואפלה.

בשנת 1967 יצא האלבום הראשון של "מחתרת הקטיפה" שנקרא בפי רבים "אלבום הבננה", זאת בגלל ההדפס על עטיפתו שהכין אנדי וורהול במיוחד. האלבום הוא מוזר ושונה מכל מה שהיה באותה התקופה. ההפקה הירודה בכוונה והסאונד המחוספס, העטיפה המשונה, התיפוף השבטי, ניקו הזמרת-דוגמנית-אמנית הגרמניה בעלת המבטא והקול המוזר, הכינור הדומיננטי שהיה עצם זר ברוק, הגיטרות הרועשות-צורמות והטקסטים שמדברים על סאדו-מאזו, הרואין, הומוסקסואליות, סחר בסמים, מוות וכו'... האלבום, לא הצליח מבחינה מסחרית, בעיקר כי זה פשוט לא עניין את חברי הלהקה. אם זאת, יש משפט מפורסם בתרבות הרוק- "אלבום הבננה נמכר ב1,000 עותקים (מספר זעום), אבל כל אחד שקנה אותו הקים בהשראתו להקה".

עד היום "אלבום הבננה" נחשב בעיני רבים לאלבום שבישר את הפאנק ואת המוזיקה האלטרנטיבית בכלל.

"לא אגנוב את הניצחון שלי."
-אלכסנדר מוקדון

היום לפני 117 שנים ב1986 נפתחה האולימפיאדה הראשונה.

ראשון
יום השואה

גדפאו אבוזן
שואה

השואה היא פשע נגד האנושות המורכב מסדרה של מעשי רצח עם, שבוצעו על פי תוכנית הפתרון הסופי של אדולף היטלר, גרמניה הנאצית, עוזריהם ובני בריתם, להשמדתם השיטתית של כל בני העם היהודי ממניעים גזעניים ואנטישמיים, במהלכם הנאצים רדפו, טבחו, רצחו וביצעו פשעים נוספים נגד האנושות. נעשה שימוש על פי רוב רק בנוגע להשמדת היהודים. מספר הנספים היהודים בשואה נאמד ב-6 מיליון. בהגדרתה הרחבה מתחילה תקופת השואה כבר ב-1933, אז עלתה המפלגה הנאצית בראשות אדולף היטלר לשלטון בגרמניה והחלה רדיפת היהודים. בהגדרתה המצומצמת יותר, החלה תקופת השואה בקיץ 1939 עם פתיחת קרבות מלחמת העולם השנייה, שבמהלכה בוצעו מעשי הרצח והטבח ההמוניים.

בשבוע בנושא שואה, שלמדנו כל השבוע על השואה, אני עדיין לא מצליח להבין, ולעכל את מה שהנאצים הארורים האלו עשו.

פשוט לא יאמן, איך אפשר להגיע לרמה של אכזריות כזו? שרוצחים 6 מיליון אנשים בגלל שהם לא רוצים אותם במדינתם או בגלל גזעם?

השבוע הזה נתן לי להבין עד כמה שאני לא יודע על הזוועות שהנאצים עשו, ומה שאני יודע זה קצה הקרחון, מעט מאוד.

והדבר הכי קשה שאני לא מצליח להבין אותו זה איפה היה הקב"ה בזמן שטובחים בעמו? ילדים קטנים נרצחים, נשרפים באש כי אין מישהו שיגן עליהם? הרי אם עם ישראל הוא העם המובחר שלו, ונתן לו את תורתו מסיני? כדי שיפיצו את תורתו בעולם על מנת להיות "אור לגויים", איך אפשר להיות אור לגויים כאשר אתה נותן לעמך להידלדל, כאשר לוקחים אותם כצאן לטבח? פשוט לא יאמן.

למדתי פעם באיזשהו מקור / פרשן שאומר "שאין ביכולתנו {בשכל האדם} להבין בתוכניות של הקב"ה".

המאמינים יגידו בעקבות "השואה" העם היהודי חזר לביתו / לארצו שעליו חלמו 2000 שנה.

יש בי איזשהו חלק שמאמין שהשואה לא הייתה סתם. אבל מצד שני קשה לי לקבל את זה. כי לראות את הזוועות האלה גורם לי להרבה בלבול ולרגשות כלפי היחס שלי לאלוהים.

"אזרח אמריקאי יחצה את האוקיינוס כדי להילחם למען הדמוקרטיה, אבל לא יחצה את הרחוב כדי להצביע בבחירות לנשיאות."

-ויליאם ווהן

רועי שפיר
עובדות מעניינות על בעלי חיים

נמלים אינן יושנות לעולם
נמלה יכולה לשאת משא השוקל פי חמישים ממשקל גופה
בגופו של הצפרדע "החץ הרעיל" כמות הרעל מספיקה כדי להרוג 2,200 אנשים
זבוב חי במשך כ-14 יום בלבד
בכל שניה מנפנף הזבוב בכנפיו כ-333 פעמים
זבוב יכול לשנות את זווית המעוף ב-30 אלפיות השניה
בתנאי קור יכולים הברווזים והאווזים לחיות ב-100 מעלות צלזיוס מתחת לאפס, עופות
אלו יכולות לחיות בתנאי קור הנמוכים ביותר מכל בעלי החיים
כינת הראש מעדיפה דווקא ראשים נקיים ולא מלוכלכים
כינת ראש לא יכולה לקפוף
חתול רואה יותר טוב בלילה פי 6 מראיית האדם בלילה
כל החיות שטורפות, לא יאכלו לעולם חיה אחרת שמתה ממכת ברק
הלוויתן הגדול בעולם הוא הלוויתן הכחול, גודל בוגר מגיע עד שלושים מטרים, ומשקלו כ-
150 טונות, גודל הלב של הלוויתן הכחול שווה לגודל מכונת פרטית ולשונו באורך פיל,
לוויתן שעתה נולד מגיע לאורך של כ-7.5 מטרים
שריקתו של הלוויתן הכחול מגיעה ל 188 דציבלים, כך שקולו הוא החזק מכל בעלי החיים
ושווה לקול של פצצה גרעינית
הלב של השרפימס נמצא בראשו
דגי סלומון חוזרים לאחר שנים ולאחר אלפי ק"מ (כ-16,000 ק"מ) של שחיה שבחלקו גם
נגד זרם המים, בהתבגרותם הם שבים למקום שבו הם הושרצו
כרישים הם מבעלי החיים היחידים הידועים לנו שאינם לוקים לעולם בסרטן
תנינים בולעים אבנים כדי שאלה יסייעו להם לצלול עמוק יותר וביציאה מן הצלילה הם
פולטים את האבנים
פרה חולבת נותנת במשך חייה כ-200,000 כוסות חלב
פרה חולבת יכולה לתת חלב רק לאחר ההמלטה הראשונה
כתמי הפרה הם כתביעת אצבע אדם, אין בעולם שתי פרות שכתמיהן זהים
אורגזמה של חזירים יכולה להימשך כחצי שעה
חזירים לא מסוגלים להסתכל למעלה
גלח את פרוות הפסים של הטיגריס ומצא את אותם הפסים על עורו
דמם של עכבישים הוא שקוף
"יותר מדי מקרים היו של גלגול אחריות כלפי מעלה. כל אחד הסתכל קומה מעליו
במקום להסתכל קומה מתחתיו. כשאתה מסתכל קומה למטה, אתה מפקד.
כשאתה מסתכל קומה למעלה - אתה מחפש מפקדים."
-דן חלוץ

היום לפני 115 שנים, נולד פול רובסון, שהיה זמר עם קול בס ייחודי, שחקן,
אתלט, ועו"ד שהיה פעיל בתנועה לזכויות האזרח. איש אשכולות קוראים לזה.

דנה שור
והכל מיותר וחסר טעם
אבנר שור

כבר כמעט 40 שנה, והמסך העבה של השנים מקהה ומערפל את הכאב, אך מעצים את הגעגוע, שכמו ציפור מתקרב לפעמים עד כדי נגיעה, אפילו מישוש, ואז עף לשמים ומתרחק אל האופק, ומשאיר אחריו שוב, בפעם המי יודע כמה, את תחושת החידלון והריקנות והאין הסופי והמוחלט, לפני ששוב הוא מופיע, מתקרב, נושא במקורו את האשליה, וחוזר חלילה.

כמה קל להשלות את מי שמחפשים כל כך כל בדל אשליה, משתוקקים להיאחז בה ליום אחד, לשעה אחת, אפילו לרגע אחד קצרצר וחולף. שום תובנה חדשה, גם לא הבנה מאוחרת כלשהי, לא הצליחה להעפיל במעלה סולם השנים כדי להאיר את עינינו ולהפוך את אלפי סימני השאלה המטרידים לסימן קריאה אחד מוצק ויציב.

לאן בדיוק הובילו אותנו התמימות והמסירות והיחזמה הקרבית וגם הגבורה וההתעלות? מה בדיוק קידמה אותה פעולה נועזת בעורף האויב, שהדיה המבצעיים יהדהדו גם שנים רבות אחרי שהדי היריות והפיצוצים בלב ביירות נדמו?

כדור אחד, אולי שניים, אולי אפילו צרור, מי זוכר, ושני בחורים צעירים, ושני קברים, ושתי משפחות שלעולם כבר לא יהיו מה שקיוו להיות, וחלומות שנרקמו ותוכניות שרק החלו להתגשם, ואנשים מלאי חיים וחיוכים ונוכחות ומוחשות, הכל נהפך לזיכרון, הולך ומתרחק, ומתערפל ומתעמעם, ולא עוצר, ולא חוזר.

וכבר אין אבידע, ואין עוד חיוך, ואין עוד בלורית בסגנון של פעם, ואין יד שאוחזת בנשק אך מנופפת לשלום. את כולם מחליף הזיכרון הזה, שהוא לא יותר מניסיון עקר לשחזר חיים שאי אפשר לחיות, או לגעת קלות במה שלא יוכל עוד להיות. וכל חוברות הזיכרון והספרים וכל אלפי הסיפורים והמוני החברים, שמושיטים יד ועוזרים, כולם יכולים להפיג את הכאב לרגע קט, מזור חולף לפצע ממאיר, אבל אף אחד לא יכול לרפא את הפצע הזה.

והחיים זורמים בעלייה, והעצב מטפס בירידה, וההשלמה, כמה אפשר להילחם בה, כובשת לה עוד ועוד חלקות בתודעה, עד ששאריות התקווה המוסתרת והאמונה העיוורת מתאיידות ומתפזרות להן ברוח של הזמן שחולף והשנים הנערמות.

ולו לפחות היו כל הגבורה הזאת, והאמונה היוקדת והתמימות הצעירה, עם ההצלחה המבצעית, איזו התחלה של תקווה חדשה, או חלום שמתחיל להתגשם, או שלום שמתחיל להתגבש - היתה לנו נחמה פורתא, אם יש בכלל נחמה.

אבל כמעט ארבעים שנה אחרי, והכל נראה חסר טעם כל כך, מיותר כל כך. עדיין פוליטיקאים שהם גנרלים בדימוס חוברים לגנרלים שהם פוליטיקאים עם ריתמוס, כדי לרכוב על גלים של פטריוטיות שקרית ותמימות נערית - והסוף, מי ישורנו.

הכותב הוא אחיו של סגן אבידע שור, שנהרג במבצע "אביב נעורים" בביירות ב-1973

"נשאלתי פעם מדוע איני משתתפת בהפגנות נגד מלחמה. ענית שלעולם לא אשתתף בהפגנה כזו, אך ברגע שתהיה לכם הפגנה בעד שלום, אבוא."
-אמא תרזה

היום לפני 40 שנים מבצע אביב: צה"ל תוקף בביירות בלבנון

נתנאל שמשון להיות יהודי

להיות יהודי\ יורם טהרלב

לצאת מארם נהריים
לעבור בכבשן האש
ולצאת למסע הנצח
עם מים ולחם יבש
לעקוד את הבן, את הילד
כמו לגדוע תקווה אחרונה
ולשלוח אליו מאכלת
שנה אחר שנה
ולשמוע מגבוה את הקול האומר
לך, לך
לך-לך, לך אתה אחר, אתה יחידי
לך-לך, לך-לך -פרושו להיות יהודי

"רובה ללא כדורים מפחיד יותר. הוא מפחיד את האוחז בו ואת הבא מולו."
-שבתאי לוי

היום לפני 47 שנים האגודה האמריקנית למניעת התאכזרות לבעלי חיים
(לצער בעלי חיים) נוסדה בניו יורק על ידי נדבן ודיפלומט הנרי ברג, בן 54.

גדפאו אבוזן
הרב שלמה קרליבך

קרליבך נולד, בברלין ב-1925, לאחר עליית הנאצים לשלטון, עזבה משפחתו את גרמניה, ועברה לבאדן-וינה שבאוסטריה, לאחר שהות קצרה הגיעה ב-1939 לניו יורק. למד בישיבת "תורה ודעת", בישיבת לייקווד" שבניו ג'רזי, ובאוניברסיטת קולומביה. הוא נחשב לעילוי יוצא דופן ובלט בגילו הצעיר (14) בין תלמידי ישיבת תורה ודעת שהיו מבוגרים יותר. רבותיו, צפו לו עתיד מזהיר כתלמיד חכם ולמדן מן השורה הראשונה. בעת לימודיו הוסמך לרבנות, התפרסם כזמר ומלחין, התפרנס כחזן בימים הנוראים. באותה תקופה התקרב לחסידות חב"ד, ואל האדמו"רים שלה. בשנים 1951 עד 1954 נשלח מטעמים למרכזים יהודיים ברחבי ארצות הברית כדי לקרב את הנוער אל הדת. לאחר מכן ניתקה חצר ליובאוויטש את קשריה עם הרב קרליבך משום שקיים פעילויות מעורבות. הוא החל להפיץ את החסידות בסגנון חדש. סגנון ששאב את אופיו מה"גל החדש" ששטף את ארצות הברית. הוא הושפע מתורתם של רבי נחמן מברסלב והרבי מאיז'ביצה.

ב-1963 הופיע במועדון "Village gate" ב-1966, הייתה הפריצה המשמעותית בקריירה בגריניץ' וילג' לאחר פגישה עם בוב דילן, נינה סימון, וזמרים אחרים. קרליבך נדד לחוף המערבי והחליט להישאר בסן פרנסיסקו כדי לקרב ליהדות צעירים "היפים" ומחוסרי בית. למטרה זו הקים שם את "בית אהבה ותפילה". לאחר פטירת אביו נתמנה יחד עם אחיו התאום אלי לרב הקהילה.

ב 1968 הקימו חסידיו את היישוב "מבוא מודיעים" על יד לטרון. הרב בנה שם את ביתו, וחילק את זמנו בין המגורים במושב וביתו בארצות הברית העולם. ב-1970 הוכרה "שירת קרליבך" כז'אנר מתפתח, ולחניו חדרו לקהל התלמידים בישיבות התיכונים וישיבות ההסדר, ובקהל הדתי-לאומי. בשנות ה-80 ביסס את החסידות שלו, שמנתה כבר עשרות אלפי אנשים, ופנה לעסוק בהנחלת סיפורים חסידיים, שהקליט והפיץ.

בגיל 48 נישא לנעילה (גליק) מטורונטו. לבני הזוג נולדו שתי בנות – נשמה ונדרה. הרב נפטר בט"ז בחשוון תשנ"ה, 21 באוקטובר 1994, מהתקף לב. במשך חייו תרם את כל כספו לצדקה, כך שנפטר קרליבך חסר פרוטה, ותלמידיו נאלצו לקבץ תרומות כדי לארגן את מסע הלוויתו. הוא נטמן בירושלים, בהר המנוחות.

"אם נרצה להסביר במילה אחת מדוע המין האנושי לא הגיע ולעולם לא יגיע למיצוי הפוטנציאל המלא שלו, המילה הזו תהיה: "כינוסים.""
-דייב בארי

היום לפני 44 שנים, טיפס לראש המצעד האמריקאי השיר, Aquarius מתוך פסקול המחזמר שיער.

עידו לזר
מאמר

ניתן להאמין, כי לחץ חברתי הוא מה שגורם לילדים לעשן סיגריות, לעשות סמים ולעיין באתרי פורנו עוד לפני שהם מגיעים לחטיבת הביניים. כפי שלימדו אותנו כל כך הרבה יועצים ומומחים, ההורים חייבים ללמד את הילדים שהם צריכים להיות נאמנים לעצמם, ושלעולם לא יתנו למה שה"חברים" שלהם אומרים להשפיע עליהם.

אך למעשה, אתם זוכרים את הילד המסריח ההוא מהבית ספר? זה שמעולם לא חפף את השיער, שלא היו לו חברים ושפעם הוא השתין בכיור במסיבה שאליה אף אחד לא הזמין אותו? זה הילד שלכם, אלמלא לחץ חברתי. מחקר שנערך באוניברסיטת וירג'יניה הראה כי ילדים שנחשפו ללחץ חברתי בגילאים 12 ו-13 יצאו הרבה יותר מחושלים ומתאימים לחיי חברה מאשר אלו שלא. הם הבינו הרבה יותר טוב את הצורך לוותר ולהתפשר כשהם נפגשים עם לחץ חברתי, מאשר גישת ה"אני פשוט אקח את הכדור ואחזור הביתה" שהם היו מאמצים אלמלא היו נחשפים לזה.

הילדים שלימדו אותם "להיות עצמם" לא משנה מה לא הפכו להיות שיבוטים קטנים של ג'יימס דין. למעשה הם הפכו להרבה פחות מעורבים, מאותגרים חברתית ובאופן סטטיסטי פחות אינטליגנטיים, כאשר הציונים שלהם נמוכים כמעט ב-20 אחוז בממוצע.

אך אולי אפילו יותר חשוב מכך – כאשר באמת אכפת לך איך אנשים מסתכלים עליך, אתה מפתח את יכולת של קריאת השינויים העדינים ביותר במצבם הרגשי של אנשים, מה שמוביל לתחושה מוגברת של אמפתיה. ובעולם טכנולוגי ומנוכר כזה, אולי זה משהו שחשוב שיהיה לך. -תורגם מ"Cracked"

"כמובן, כולם אומרים שהם בעד שלום. היטלר היה בעד שלום. כולם בעד שלום. השאלה היא איזה סוג של שלום?"

-נועם חומסקי

רוני דביר
שלום אמיתי

"מהו שלום אמיתי!?", כשיגידו שיריון ויתכוונו לצב, כשיגידו גיזרה ויתכוונו לדיאטה, כשיגידו מגב ויתכוונו לספונג'ה, כשתרגיל יהיה בחשבון, 03 תהיה רק קידומת, קו יהיה באוטובוס, וסוללה תהיה בדיסקמן, כשפקודות יקבלו רק מחשבים, וכשבשק"ם נקנה מוצרי חשמל, רימון וערבה יהיו בסוכות ודובדבן וחרוב יהיו רק פירות טעימים, כשלפתוח אש יהיה בשביל המדורה עם חברים, כשיגידו פצצות וכולן יהיו בלונדיניות, כשפגז יהיה מישהו חתיך, כשכדור יהיה אקמול, וכשיתווכחו אם ניצחנו או הפסדנו-זה יהיה בכדורגל, כשחטיבה תהיה בין היסודי לתיכון, כשגדוד יהיה בצופים, כיתה תהיה בבית הספר, ומחלקה, רק בבנק, בסיס יהיה לעוגה, ומחנה, על העצים, הנח"ל רק להקה, והצוללת-צהובה, מלחמה תהיה רק בקלפים, וכשיגידו חלל ויתכוונו לנאס"א... רק אז נדע שהשלום האמיתי הגיע."

אז כנראה שבנתיים השלום הוא רק חלום רחוק. רחוק מהמציאות הביטחונית הקיימת בארץ. רחוק ממה שאנחנו מכירים וממה שגדלנו לתוכו. אולי אפילו רחוק מהישג יד. אפשר לקוות לשלום... להתפלל לשלום. אבל אפשר לעשות שלום? אם אנחנו מוקפים במדינות ערב שלא בדיוק קטפו את התואר "המעריצות #1" שלנו וסביר להניח שתמיד ימצאו סיבה לשנוא אותנו כי הן לא מאמינות בזכות שלנו לקיום מדינה יהודית פה בארץ אז השאלה האמיתית היא אם אפשר לעשות שלום?? ואם כן, אז במה השלום הזה כרוך?? בכמה וויתורים? מלחמות? חללים? ואם נותר? נותר על שטחים מ"הארץ המובטחת", נעתיק משפחות שלמות מבתיהן, "נוותר" על טובי בנינו במלחמות/מבצעים/היתקלויות.. אז זה יהיה שווה את השלום הלא מובטח לנו??

אין לי תשובה על זה ולמען האמת, אני לא בטוחה שלמישהו כן תהיה תשובה על זה אבל ברור לי שמהו בתמונה הזאת עקום וצריך להשתנות ונראה לי שעד אז, כולנו נחלום על שלום.

"ועדה היא קבוצה של אנשים אשר בגפם אינם יכולים לעשות דבר, אך יחדיו יכולים להחליט שדבר אינו יכול להיעשות."
-פרד אלן

היום לפני 16 שנים זוכה טייגר וודס לראשונה באליפות באחד מהטורנירים הכי יוקרתיים.

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

דניאל אוחיין
יום הזיכרון לחללי צהל

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות.

למרגלות ההר נולד
ליד הנחל.
בחורף שר בין ערבות בוכיות.
בקיץ בין אורות בצעי המים
לחמו שילח על פני הנחל לדגה.
מקני הסוף כרת לו עפיפון
וכשהיה לאיש
מגבעולי הערבות הבוכיות נטה סוכה,
מאבן המבצר האפורה בנה לו בית,
על מי הנחל טחנה הקים,
זרע שדות.
שלח אונו על פני הים באניות סוחר.
אך יש אשר יניח כלי מלאכתו,
ויהיה פתאום לאיש אחר.

איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות.

למרגלות ההר נולד, ליד הנחל
יידוד פזור נפש על ההר או בבכאים.
ובנופלו בבוקר לא עבות אחד על אדמתו,
יקנו לו אחוזת עולם,
ליד אמות המים השקטות.
איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא
אשר היה כערבות הבוכיות.
וכמו מבצר עתיק היה סוף הדרך.

"מולדתו של אדם נמצאת היכן שהוא משגשג."
-אריסטופאנס

פרק א'- שיר השירים, אשר לשלמה. ב ישקני מנשיקות פיהו,
 כי-טובים דדיך מיין. ג לריח שמניך טובים, שמן תורק שמך;
 על-כן, עלמות אהבוך. ד משכני, אחריך נרוצה; הביאני המלך
 חדריו, נגילה ונשמחה בך--נזכירה דדיך מיין, מישרים אהבוך.
 {פ}

ה שחורה אני ונאווה, בנות ירושלים; כאהלי קדר, כיריעות
 שלמה. ו אל-תראוני שאני שחרחרת, ששזפתני השמש; בני
 אמי נחרו-בי, שמני נטרה את-הכרמים--כרמי שלי, לא נטרתי.
 ז הגידה לי, שאהבה נפשי, איכה תרעה, איכה תרביץ בצהרים;
 שלמה אהיה כעטיה, על עדרי חבירי. ח אם-לא תדעי לך,
 היפה בנשים; צאי-לך בעקבי הצאן, ורעי את-גדיתיך, על,
 משכנות הרעים. {פ}

ט לססתי ברכבי פרעה, דמיתיה רעיתי. י נאוו לחייך בתרים,
 צוארך בחרוזים. יא תורי זהב נעשה-לך, עם נקדות הכסף. יב
 עד-שהמלך, במסבו, נרדי, נתן ריחו. יג צרור המר דודי לי, בין
 שדי יליו. יד אשכל הכפר דודי לי, בכרמי עין גדי. {ס} טו הנך
 יפה רעיתי, הנך יפה עיניך יונים. טז הנך יפה דודי אף נעים,
 אף-ערשנו רעננה. יז קרות בתינו ארזים, רחיטנו (רהיטנו)
 ברותים.

"אתה יכול לומר לכלב את הדבר הטפשי ביותר, והכלב יביט בך במבט האומר:
 אלוהים אדירים! אתה צודק! אני מעולם לא הייתי מעלה זאת בדעתי."
 -דייב בארי

היום לפני 66 שנים ג'קי רובינסון הופך להיות שחקן הבייסבול האפרו אמריקני
 הראשון בליגה המקצוענית MLS.

שיר שומר
מעמד האישה

השוויון הערכי בין גבר ואישה קיים - למן בריאת העולם.
ככתוב בתורה בבראשית פרק א' - "ויברא אלוהים את האדם בצלמו
בצלם אלוהים ברא אותו, זכר ונקבה ברא אותם"
ככתובו כפשוטו: הגבר והאישה הראשונים - נבראו בעת ובעונה אחת,
שווים בערכם, משלימים זה את זה לאדם הראשון - כדמותו ובצלמו
של אלוהים. חשבתי קצת על הנשים המובילות כיום ובזמנים שלנו -
קחו לדוגמא גולדה מאיר, שכינה כראש ממשלה בשנות ה-70,
ובראשותה יצא עם ישראל למלחמת יום כיפור הזכורה לרעה, לאחר
המלחמה- גולדה מאיר הרכינה את ראשה בשל הזוועות והתפטרה
מתפקידה, גברים רבים הובילו את ישראל שוב ושוב למלחמות
גדולות ועוצמתיות. אך הגברים הללו עדיין מנהיגים אותנו עד היום.
מספר הוגות פמיניסטיות פוסט מודרניות, מבקשות להגיע למצב בו
היות האדם ממין נקבה, אינה הופכת אותה בהכרח לאישה. זה החל,
עם טענתה של סימון דה בובאר, בספרה "המין השני": **"אישה אינה
נולדת אישה. היא נהפכת אישה."** בהשראת ז'אן פול סארטר פילוסוף
צרפתי מודרני, חתרה דה בובאר אחר **החירות האנושית**
האוניברסאלית אך להבדיל מסארטר ובדומה לזרם הפוסט מודרני,
היא המעיטה בחשיבות האני האוטונומי והחופשי, ובמקום זה, ראתה
את האני בתוך קונטקסט חברתי ואינטר-סובייקטיבי. קונטקסט חברתי
עבור נשים, הוא להיות ה"סובייקט בסיטואציה". דה בובאר הציבה
את השאלה: "איזו חירות יש לסובייקט הנשי של אישה שחייה
בהרמון?"

"כל דבר בלתי טבעי הוא בלתי מושלם."
-נפוליאון בונפרטה

היום לפני 70 שנים מגלים את השפעות ה-LSD.

אורי ביטון

דבר שכתבתי בשיתוף לגבי שאלה שעלתה לי:

שהלכתי בשדות האין סופיים בנוודדוס העלתי עם עוד מישהו
 סוגייה,
 איזה בנאדם תופסים ממך והאם אתה לא יכול לצאת מאותה
 תפיסה,
 ואני אסביר את עצמי, כאשר אתה מוגדר כ – נחמד, חמוד,
 רגיש, עצבני, אנוכי, רשע וכו' אז
 השאלה היא האם אתה תקוע באותו מקום שהוגדר לך
 בהתחלה. האם כאשר תשנה
 פאזה אנשים לא יקחו אותך ברצינות, והשאלה היא עצומה
 בטח אנשים גם מגדירים אותי איכשהו, ואני מגדיר אנשים, זה
 הטבע שלי ואולי אין
 בזה בכלל משהו רע, אך האם באמת אנשים לא לוקחים אותי
 ברצינות שאני משנה פאזה
 בשביל תפקיד או אפילו כועס או לא נחמד מתי שעושים לי
 משהו לא נחמד,
 והאם אני! לא לוקח אנשים ברצינות שהם משנים פאזה?!?...

"אנשים שאין להם פנטזיה, לא עושים דברים פנטסטיים."
 -שמעון פרס

דור פרץ
טאואיזם

טאואיזם (או דאואיזם) היא פילוסופיה או דת הנחשבת לאחת משלוש מערכות האמונה הסיניות העיקריות יחד עם הבודהיזם והקונפוציוניזם. הפילוסופיה הטאואיסטית עברה תמורות רבות מאז היווסדה ועקב כך נוצרו זרמים שונים בטאואיזם שכל אחד מהם מתאים לגרסה של הטאואיזם בתקופה אחרת. הזרמים בתוך הטאואיזם שונים זה מזה במידה רבה, בעיקר מבחינת יחסם למושגי פולחן, אלוהות ומיסטיקה. מצד שני, מספר יסודות בסיסיים מופעים בכל הזרמים השונים ובהם ההתייחסות לשני הכוחות המשפיעים ביקום (יין-יאנג), והמונח "ווי וו ווי" שניתן לתרגם כ"עשייה ללא פעולה". המחקר מזהה את הפילוסוף לאו דזה כמייסד הדאואיזם.

המילה טאואיזם נגזרת מהמילה הסינית "דאו" (מושג בפילוסופיה סינית, במערב נהוג לבטאה "טאו") שמשמעותה בשפה יומיומית היא "דרך", בכל המשמעויות שיש למילה זו בעברית, אבל בכתבים טאואיסטיים כמעט ולא מופיע מושג הטאו כדבר בפני עצמו, אלא כחלק מצרף המתייחס למושג כלשהו כמו למשל "טיאן זהו טאו" מושג שמשמעותו היא "הדרך המציאותית" או "הדרך הטבעית". זאת משום שהטאו עצמו במובן של מושאה העיקרי של האמונה הטאואיסטית איננו "משהו" אלא מושג מופשט וחסר תיאור לחלוטין. הטאואיזם מעודד מתן פרשנות אישית לאופן שבו יש ליישם את עקרונותיו בפועל ולכן הוא אינו מציג קודקס מצוות. תחת זאת הוא מציג מערכת של התנהגויות ראויות שהצדקתן נובע מאבחנות לגבי אופן פעולתו של הטאו ביקום. הטאואיזם מתרכז בתיאור אופן הפעולה הזו, הצורות השונות שבהן הוא מתבטא בעולם והמסקנות הנובעות מכך לגבי ההתנהגות האנושית הראויה. מסקנות אלו מהוות בסיס עיקרי של דיסציפלינות שונות שמקורן בסין, כמו למשל רפואה סינית ואמנויות הלחימה הרכות (בעיקר טאי צ'י וחלק מסגנונות הקונג פו).

"כלבים באים כשהם נקראים, חתולים רושמים הודעה והם יחזרו אליך מאוחר יותר."
-מרי בלאי

היום לפני 107 שנים מתרחשת רעידת האדמה הגדולה בסן פרנסיסקו.

נועה כרבי
טרנסג'נדריות

המונח טרנסג'נדר מתייחס לאנשים שהוגדרו כבעלי מגדר (גבר או אישה) מסוים בעת לידתם בהתבסס על מינם (זכר או נקבה), אך חשים כי תיאור זה אינו מייצג נאמנה את זהותם המגדרית.

שתי הקבוצות העיקריות של טרנסג'נדרים הם גברים טרנסים (נקבה-לזכר) ונשים טרנסיות (זכר-לנקבה).

ישנם מספר תתי קטגוריות הכוללות בין היתר:

טרנסקסואליות: מצב שבו אנשים חשים כי זהותם המגדרית אינה תואמת למגדר המקובל על פי מינם הפיזיולוגי. רבים שואפים לשנות את מינם כתוצאה מדיכויים החברתי. גבר טרנסקסואל הוא גבר הכלוא בגוף אישה ואישה טרנסקסואלית היא אישה הכלואה בגוף גבר. על מנת להתאים את הזהות הנפשית לזו הגופנית, טרנסקסואלים רבים מבצעים שינוי בהופעתם המגדרית החיצונית (לבוש האופייני למין האחר, איפור, נטילת הורמונים, טיפולים קוסמטיים, ניתוחים פלסטיים וניתוחים לשינוי מין).

פטישיזם טרנסווסטי/קרוס-דרסרס (cross-dressers): מונח בקהילה הרפואית כדי לאפיין אדם בעל סטייה לבישת בגדי בני המגדר האחר (שאליו לא שויך בלידתו). פטישיזם טרנסווסטי הינו סטייה בה האדם נוהג ללבוש את בגדי המין השני כשבעצם זה אך ורק למטרת גירוי מיני ולא כחלק מהזהות המגדרית. בניגוד לאמונה הרווחת, מרבית הקרוס-דרסרס הגברים מעדיפים נשים ואינם הומוסקסואלים.

דראג-קווינס/דראג-קינגס: כינוי לאנשים הלובשים בגדים המזוהים עם התפקיד המגדרי ההפוך למינו של המתלבש. דראג נקשר לעיתים בהומוסקסואליות, אם כי קשר כזה אינו קיים בהכרח ובמקרים רבים לבישת הבגדים מתבצעת עקב הרצון לביטוי עצמי כלשהו או לצרכי בידור, ולא דווקא מטעמי זהות מינית או מגדרית.

המונח טרנסג'נדר משמש לעיתים קרובות כמילה נרדפת "נקייה יותר" לטרנסקסואליות. שימוש זה בעייתי משום שהוא עלול לבלבל, הביטוי הינו מכליל ואינו מבדיל בין המשמעויות השונות של טרנסקסואליות וטרנסג'נדריות. בעוד שטרנסקסואלים לרוב יעברו תהליך כדי לחיות במגדר המתאים, טרנסג'נדרים מבקשים להפוך את המגדר שלהם לנזיל. טרנסקסואלים רבים דוחים את המונח טרנסג'נדר כזיהוי עבורם- בין אם כמילה נפרדת או כמונח כולל. לטענתם, השימוש במונח מכליל, אינו מדויק ודוחק לשוליים את קיומם, את זהותם ואת ההיסטוריה של פרטים ותתי-קבוצות שונים.

"הפרקטיקה הורגת לי את הפנטזיות."

-גפי אמיר

היום לפני 70 שנים בערב ליל הסדר החל מרד גטו וורשה.

טל איתן
הנסיך הקטן

אז הופיע השועל. "בוקר טוב", הוא אמר. "בוקר טוב", ענה הנסיך הקטן בנימוס, למרות שלא ראה איש. "אני כאן", אמר הקול, "מתחת לעץ התפוח". "מי אתה?" שאל הנסיך, והוסיף: "אתה מאד יפה". "אני שועל", אמר השועל. "בוא לשחק איתי", אמר לו הנסיך הקטן. "אני עצוב". "אינני יכול לשחק איתך", אמר השועל, "כי אינני מאולף". "אה! אני מתנצל", אמר הנסיך הקטן. אבל אחר הרהור, שאל: "מה פירוש 'מאולף'?" "אינך גר כאן", אמר השועל. "מה הוא שאתה מחפש?" "אני מחפש אנשים", ענה לו הנסיך הקטן, "מה פירוש 'מאולף'?" "אנשים", אמר השועל, "יש להם רובים והם צדים, זה מטריד מאד. הם גם מגדלים תרנגולות, ואלה הדברים היחידים שמעניינים אותם. אתה מחפש תרנגולות?" "לא", אמר הנסיך הקטן. "אני מחפש חברים. מה פירוש 'מאולף'?" "זה משהו שלעתים תכופות מדי מזניחים", אמר השועל. "פירוש הדבר לכוון קשרים". "לכוון קשרים?"

"כמובן", אמר השועל. "בשבילי אינך אלה ילד קטן, ואינך שונה ממאות אלפי ילדים קטנים אחרים, לכן אני אינני זקוק לך וגם אתה אינך זקוק לי. בשבילך אינני אלא שועל כמו מאות אלפי שועלים אחרים. אבל אם תאלף אותי, אזי נהיה זקוקים איש לרעהו. אתה תהיה בשבילי יחיד ומיוחד בכל העולם, ואני אהיה בשבילך יחיד ומיוחד בעולם..." "אני מתחיל להבין", אמר הנסיך הקטן. "יש שושנה אחת, אני חושב שהיא אילפה אותי..." "זוה אפשרי", אמר השועל. "קורים על פני הארץ כל מיני דברים."

"או, אבל זה לא בארץ!" אמר הנסיך הקטן. השועל היה מופתע. "בפלנטה אחרת?" "כן." "האם יש ציידים על פלנטה זו?" "לא." "זוה מעניין! ויש שם תרנגולות?" "לא." "אין דבר מושלם בעולם", נאנח השועל. ואז חזר לדון ברעיון שלו. "החיים שלי חדגוניים", הוא אמר. "אני צד תרנגולות, ובני אדם צדים אותי. כל התרנגולות דומות, וכל בני דומים. לכן אני קצת משועמם. אבל אם תאלף אותי, יהיה זה כאילו שמש נכנסה והאירה את חיי. אני אכיר את צליל צעדיך, והוא יהיה שונה מכל האחרים. למשמע צעדים אחרים אני זוחל אל מתחת לאדמה, אבל קול צעדיך יקרא לי, כמו מוסיקה, לצאת ממחילתי. ותראה! אתה רואה את שדה החיטה שם למטה? אינני אוכל לחם, וחיטה אין לה שימוש בשבילי. שדות החיטה אינם אומרים לי דבר, וזה עצוב, אבל לך יש שיער זהב, וזה יהיה נהדר! החיטה, גם לה צבע זהב, והיא תזכיר לי אותך. ואני אוהב לשמוע את רחש הרוח בחיטה..." השועל תלה את מבטו בנסיך הקטן. "בבקשה...אלף אותי!", הוא אמר. "אני רוצה מאד", אמר הנסיך הקטן. "אבל אין לי זמן. עלי למצוא חברים, ולהכיר דברים רבים". "אפשר להכיר רק מה שמאלפים", אמר השועל. "לבני האדם כבר אין זמן להכיר באמת. הם קונים הכל מוכן מן המדפים בחנויות, אבל אין חנות שמוכרת חברים, ולכן לבני האדם אין חברים. אם אתה רוצה חבר, אלף אותי..." "מה עלי לעשות?" "שאל הנסיך הקטן. "צריך לנהוג באורך רוח", ענה השועל. "קודם תשב במרחק מה ממני, ככה, בדשא. אני אביט בך מזווית העין, ואתה לא תאמר כלום. מלים הן מקור לאי הבנות. אבל בכל יום תשב קצת יותר קרוב אלי..."

"חלומות לעולם אינם מתים. לפעמים נדמה לך שהם מתים, אבל הם רק ישנים את שנת החורף שלהם, כמו איזה דוב קוטב זקן וגדול. ואם החלומות ישנו הרבה זמן, הדוב הזה יתעורר עצבני ורעב"

-הרלן קובן

היום לפני 70 שנים ניתנה הוראה לחיילים הגרמנים להשמיד את גטו וורשה
כאות להתנגדות היהודים ומתנה ליום הולדתו של אדולף היטלר.

איתמר אופנר
מות גיבורים

מאיר פיינשטיין ומשה ברזני היו פעילי מחתרות בשנות קום המדינה. מאיר פיינשטיין היה פעיל אצ"ל שנתפס על ידי הבריטים בעת פיצוץ מתחם תחנת הרכבת בירושלים בשנת 1947 כאשר ניסה לחבל ולפגוע בתשתיות ששימשו את הממשלה והצבא הבריטיים, ולנסות לשתק את התנהלות השלטון.

משה ברזני היה פעיל לח"י שנתפס על ידי הצבא הבריטי גם בשנת 1947 כשהלך באחד מרחובות ירושלים כשבכיסו רימון מסוג "מילס", באמצעותו התכוון להתנקש במפקד הדיוויזיה התשיעית. שניהם נידונו למשפט. ושניהם כפרו בסמכותו של בית הפשט הבריטי בטענה שאם הם יכירו במערכות הסמכותיות שלהם אז הם יכירו בכיבוש שלהם ובלגיטימציה שלהם להשאר בארץ ישראל. לאחר הקראת האשמות נגדו משה ביקש לומר רק כמה מילים והן:

"העם העברי רואה בכם אויב ושלטון זר במולדתו. אנו, אנשי לוחמי חירות ישראל, לוחמים בכם לשחרור המולדת. במלחמה זו נפלתי בשבייכם ואין לכם כל רשות לשפוט אותי. בתליות לא תפחידונו ולהשמידונו לא תצליחו. עמי ככל שאר העמים המשועבדים לכם יילחמו באימפריה שלכם עד חורמה!"

מספר ימים אחריו התחולל משפטו של מאיר והוא אמר: "אינני מכיר בחוקיות בית המשפט ולא אשתתף בדיונים. תשובתי להאשמות תינתן בהצהרה שאקרא". באוזני משפחתו היה חוזר ואומר: "מוטב למות בכבוד, מאשר לחיות בתוך השפלה". על שניהם נגזר גזר דין מוות. שניהם ישבו באותו תא כלא ווהחליטו שהם לא ילכו לחבל התליה, וכי אם ימותו ימותו מות גיבורים. הם יצרו קשר עם אנשי המחתרת מבחוץ ואליהם הוברח רימון יד בתוך תפוז.

מטרתם הייתה לעשות את מה ששמשון עשה "תמות נפשי עם פלשתים". להרוג את הפמליה שתבוא לקחת אותם אל הגרדום ולהתאבד בו זמנית. אך ערב לפני הם גילו כי הרב של כלא אסירי המחתרות הרב יעקב גולדמן הולך להיות חלק מתוך הפמליה וללוות אותם אל המוות. לאחר גילוי ידיעה זו הם החליטו להתאבד ערב לפני גזר דינם, על מנת לא לסכן את הרב שהיה דמות חשובה להם. הם קירבו את הרימון ללבבותיהם יחד ופוצצו אותו. מאיר פיינשטיין כתב ערב לפני כי "טוב למות עם נשק בידים, מאשר לחיות עם ידיים למעלה".

מאיר פיינשטיין היה בן 20 במוותו ומשהו ברזני היה בן 19 במוותו. בעבור מנחם בגין היו שני גיבורים אלה דמויות להערצה. הוא ביקש בקשה אחת בצוואתו והיא: להקבר על ידם.

"לפעמים אנו חושבים על אנשים כאילו הם כרטיסי הגרלה שנועדו להגשים את החלומות המגוחכים שלנו."
-מאיר שלו

היום לפני 2766 שנים רומא גולתה על ידי התאומים רומולוס ורימוס.

שיינא טולקין

שיר שאני מאוד אוהבת, או את המסר יותר נכון.

Slow dance:

Have you ever watched kids
on a merry-go-round?
Or listened to the rain
slapping on the ground?
Ever followed a butterfly's erratic flight?
Or gazed at the sun into the fading night?
You better slow down
Don't dance so fast
Time is short
The music won't last
Do you run through each day
On the fly
When you ask "How are you"?
Do you hear the reply?
When the day is done,
do you lie in your bed
With the next hundred chores
running through your head?
You'd better slow down
Don't dance so fast
Time is short

The music won't last
Ever told your child,
We'll do it tomorrow?
And in your haste,
not see his sorrow?
Ever lost touch,
Let a good friendship die
' Cause you never had time
To call and say "Hi?"
You'd better slow down
Don't dance so fast
Time is short
The music won't last
When you run so fast to get
somewhere
You miss half the fun of getting
there.
When you worry and hurry through
your day,
It is like an unopened
gift....Thrown away...
Life is not a race.
Do take it slower
Hear the music
Before the song is over.

"האנשים אינם מקדישים מחשבה למה שהם רואים בשעת ערנותם, אבל את מה שהם רואים בחלומותיהם הם הופכים במוחם שוב ושוב."

-דיוגנס

היום לפני 43 שנים היה יום כדור הארץ הבינלאומי הראשון.

עפרי יער
תכנון זמן יעיל

היו היה מרצה זקן שמלמד את תלמידיו "תכנון זמן יעיל". במסגרת ההרצאה הוא עורך ניסוי לעיני אולם מלא סטודנטים כשהוא ממלא מיכל זכוכית שעל השולחן באבנים גדולות .

משלא יכלה להיכנס אבן גדולה יותר למיכל, פנה אל תלמידיו ושאל :
"האם המיכל מלא?" "כל התלמידים השיבו , כן המיכל מלא "

המרצה מוכיח שהתשובה שגויה כשהוא מכניס למיכל אבני חצץ הממלאות את הרווחים, אבני החצץ הסתננו בין האבנים הגדולות עד שירדו לתחתית המיכל. ואז שוב פנה המרצה לתלמידיו ושאל: "האם המיכל מלא?" לשאלה הזאת השיב אחד התלמידים, "כנראה שלא". "נכון", ענה המרצה הזקן כך חזר המרצה על פעולותיו והכניס חול ולאחר מכן מים כדי לחסום כל חלל ריק במיכל .

לשאלתו איזה אמת גדולה ניתן ללמוד מן הניסוי אחד הסטודנטים עמד וענה: "אנו למדים שכול שהיומן שלנו נראה מלא וגדוש במטלות והתחייבויות, אם נתאמץ תמיד נמצא עוד ."

"לא" ענה המרצה הזקן. "לא זה, האמת הגדולה שמוכיח לנו הניסוי, היא שאם לא מכניסים למיכל קודם כל את האבנים הגדולות, לעולם לא נוכל להכניס את כל האבנים אחר כך". הזקן התבונן בשומעיו ואמר :
"מה הן האבנים הגדולות בחייכם? בריאותכם? המשפחה? חברים? מה שאתם אוהבים לעשות? להילחם למען מטרה נעלה? ...מה שחייבים לזכור הוא שקודם חשוב להכניס את האבנים הגדולות שאם לא נעשה זאת נפספס את החיים, אם ניתן עדיפות עליונה לדברים האחרים (חצץ וחול..). יתמלאו החיים בדברים בקטנים ולא יישאר זמן לדברים החשובים באמת. משום כך אל תשכחו לשאול את עצמכם מה הן האבנים הגדולות בחייכם ושתמצאו אותם, תכניסו אותם למיכל (החיים) שלכם.

"יש שני דברים שהאדם לעולם לא מתעייף מלהתבונן בהם, אש בוערת ומי מפל. הם תמיד אותו הדבר, אבל בכל זאת משתנים כל הזמן."

-לינדה 10 פארק

היום לפני 449 שנים נולד וויליאם שייקספיר.

מאיה לי רונן
החלטות

"כאשר עומדות בפניך מספר דרכים, וכאשר אינך יכול להחליט, בחר בדרך הכרוכה ביתר העזה."

- רונאלד רייט

מדוע כל כך קשה לנו לקבל החלטות? למה אנחנו כל כך מתלבטים? למה אנחנו כל כך מפחדים לפעמים מלקבל את ההחלטה? אולי עצם הידיעה שההחלטה אולי כרוכה בטעות? אולי כרוכה בלקחת סיכון? אולי כרוכה בכישלון? אולי כרוכה בידיעה שאולי לא נרצה את הסובבים אותנו? אולי ההחלטה תפגע במישהו אך תקדם את עצמנו? ישנם מספר תהליכים שאנו כבני אדם עוברים לפני עצם קבלת ההחלטה עצמה. הינה מודל קצר שמתאר תיאורטית את תהליך קבלת ההחלטה: הגדרת המטרה לשמה מקבלים את ההחלטה איסוף נתונים שמשמשים בסיס לקבלת ההחלטה גיבוש חלופות העומדות על הפרק שקילת החלופות השונות כלומר השוואה בין האפשרויות השונות כולל היתרונות והחסרונות בכל אחת קבלת החלטה

זהו מודל בסיסי שלא כל אחד באמת עובד לפיו בעצם קבלת ההחלטה אבל בגדול הוא מתאר את התהליך הבסיסי שאנו עוברים בעצם קבלת ההחלטה כאשר אנחנו בוחנים את כל האופציות ושוקלים היטב את היתרונות והחסרונות בכל דבר. אני מאמינה שכלל שגדלים לומדים לקבל החלטות יותר טובות ושקולות המבוססות על ראייה רחבה יותר של הנתונים העומדים בפנינו, בשל טעויות שנעשות עם השנים.

כאשר החלטה כוללת התחשבות לא רק בנו אלא בסובבים אותנו, היא נעשית יותר קשה בשל ההתחשבות בכלל ולא רק באינדיבידואל. בסיטואציה כזו, יש להסתכל על התמונה מכל הזוויות ולשקול היטב לפני קבלת ההחלטה גם אם היא לא תמיד משרתת רק את האינטרסים האישיים שלנו.

"אין דבר קשה יותר מאשר היכולת להחליט."

- נפוליאון

"כשיוצאים מגיעים למקומות נפלאים."

-תאודור סוס גייזל

היום לפני 8 שנים נפטר עזר וויצמן. נשיאה השביעי של מדינת ישראל

בלאי אבבה
קדיש

ה"קדיש" הוא מהתפילות הידועות ביותר והקדומות בסדר התפילה היהודי; אמירת קדיש בלוויה, טען ס. יזהר בדברים שבעל פה, היא התפקדות לעם היהודי. ואכן, נוסח "קדיש יתום" מוכר גם לציבור החילוני. אלא שאדם חילוני האומר קדיש נתקל בקושי כפול: הוא אינו מבין את המילים שהוא אומר, שהרי הקדיש נאמר בשפה הארמית, ואם יבין – לא בטוח שיוכל להזדהות עם הצהרת האמונה שבתפילה זו. מטרת הלימוד כפולה: להכיר את התפילה ולהבין את מילותיה ומשמעותה; לברר את המתח בין מסורת לשינוי בעיצוב טקסי החיים.

ואלו הן מילות הקדיש למי שמעוניין להכיר:

קדיש בעברית - תרגום הקדיש
לעברית
יתגדל ויתקדש שמו הגדול
בעולם שברא כרצונו
וימליך מלכותו ויצמיח ישועתו ויקרב
משיחו
בחייכם ובימיכם ובחיייהם של כל בית
ישראל
במהרה ובזמן קרוב, ואמרו אמן
יהיה שמו הגדול מבורך לעולם
ולעולמי עולמים
יתברך וישתבח ויתפאר
ויתרומם ויתנשא ויתהדר
ויתעלה ויתהלל שמו של הקדוש ברוך
הוא
למעלה מכל הברכות והשירות
התשבחות
והנחמות שאנו אומרים בעולם ואמרו
אמן.

"בכל דבר בטבע יש משהו מן המופלא."

-אריסטו

תומר שביד
לכוד

קטע שכתבתי בסדנת כתיבה של אשר לפני פסח (הנושא היה: האם אני משועבד למשהו? האם אני חופשי?):

לכוד. אני לכוד בין כל המוסכמות החברתיות הקיימות בחברה בה אני חי. אני כבול לתפיסות שהתקבעו בחברה הרבה לפני שבכלל נולדתי. באתי אל עולם מוגדר מראש ובלתי ניתן לשינוי.

אני משועבד למשפחה שלי, לחברים שלי, לשפה שלי, למקום מגורי. תוכלו לומר שזה רק עניין של נוחות, שאפשר לעזוב את כל אלה. שאם אחפוץ בכך, אוכל לגור במקום אחר, לרכוש חברים חדשים או לחיות בלעדיהם ולדבר שפה שונה.

אבל גם מכורים לסיגריות חושבים שהם יכולים להפסיק. ולמען האמת, גם הם באמת יכולים להפסיק באופן פיזי, עובדתי, אם נלקחת מהם האפשרות או לפעמים בכוח רצון חזק.

ואולי אלו שהתגברו בעזרת כוח הרצון שלהם לא היו מכורים באמת מלכתחילה? אולי מי שמכור באמת חייב עזרה חיצונית?

האם אני הייתי משתחרר ממה שהזכרתי אם נניח, הייתי מאבד את כל זיכרונותיי? הייתי משתחרר מהחברים, המשפחה והזיכרונות - לפחות עד שהייתי רוכש חדשים. ואם לא, הייתי משועבד לניסיון למצוא את עברי.

בן אדם שחופשי באופן מוחלט הוא בן אדם שאדיש לכל, בן אדם שנמצא בנירוונה: חופשי מדאגות, חופשי מהרצון להיות מאושר, חופשי מכל דבר. אני לא בטוח שזה המצב הרצוי, אבל אולי כשאתה נמצא בתוך הסיטואציה זה כבר לא משנה לך, מכיוון שאתה "חופשי" גם מזה.

אז מה מהגורמים שהזכרתי משעבד אותי? ראשית, נורמות חברתיות – אתה יכול לא לקיים אחת, לא לקיים שתיים או חמש או עשר אבל אם לא תקיים את כולן החברה תכפה עליך לשבת בבית סוהר, או, סביר להניח, בבית החולים לחולי נפש. יש כללים שהם ברורים ומכיוון שהם כל-כך חזקים הם לא צריכים להיכתב בשום מקום.

שנית, אני משועבד לשפה שלי כי בלעדיה לא אוכל לתקשר באופן יעיל, מאותה הסיבה שבגללה אנשים משועבדים לפלאפונים ופייסבוק.

אבל יותר מכל, אני משועבד לעצמי: לפחדים שלי, למחשבות שלי ולמטרות שלי. הדבר שאני לכוד בתוכו כל-כך עמוק וחזק ובאופן שממנו לא אוכל לברוח לעולם – הוא אני.

"איננו יורשים את העולם מאבותינו. אנו מקבלים אותו בהשאלה מילדינו. חובה עלינו להחזירו להם במצב מושלם."

-פתגם אינדיאני

הצמד ישנן- אביה סלומון וניצן יהושוע
ישנן בנות

להקת הנח"ל
מילים: יורם טהרלב
לחן: יאיר רוזנבלום

אבל אני איני כזאת
אבל אני איני, איני כזאת
אני אוהבת מיני אז
את יוהאן באך סבסטיאן ג'אז .

ישנן בנות, ישנן בנות
אשר יוצאות עם כל אחד
אם הן רואות בחור נחמד
הן מוכנות לטוס מייד
איתו אפילו עד אילת .

ישנן בנות, ישנן בנות
אשר קוראות ללא בושה
את השטויות ב"לאישה"
וזה אם תשאלו אותי
כל עולמן התרבותי .

אבל אני איני כזאת
אבל אני איני, איני כזאת
עם מי שאין לי בטחון
איני יוצאת גם לירקון .

אבל אני איני כזאת
אבל אני איני, איני כזאת
אני קוראת זאת עד הסוף
אבל יודעת שזה בלוף .

ישנן בנות, ישנן בנות
שמתלבשות כמו בז'ורנל
החצאית עולה אל על
ובחולצה יש חור על חור
שכל אחד יוכל לבחור .

ישנן בנות, ישנן בנות
שרק חושבות על בחורים
לא אכפת להן מה שאומרים
תופסות את מי שרק אפשר
ולטובות כלום לא נשאר .

אבל אני איני כזאת
אבל אני איני, איני כזאת
אני צנועה בדרך כלל
ואיש אלי אינו נטפל .

אם לטובות כלום לא נשאר
אז הן עושות ממש אותו דבר
והגברים אומרים אז כך:
כל הבנות זשה היינו הך .

ישנו בנות, ישנן בנות
שמשתגעות ממש על קליף
ולא רוצות הן שום תחליף
רק קליף ביום וקליף בליל
וקליף הוא מלך ישראל .

"ככל שהעולם מתפתח שואף הוא לחזור לטבעיותו המקורית."
-הרב קוק

ראשון
ל"ג בעומר

ערן מופז
ל"ג בעומר

ל"ג בעומר הוא מנהג יהודי שהתפתח החל מהמאה ה-12, המניעים לציון יום זה קיימות מסורות לא מבוססות, הראשונה היא: נפסק מותם במגפה של תלמידי רבי עקיבא.

השנייה: נפטר רבי שמעון בר יוחאי (רשב"י), ובשעת פטירתו נתגלו לו סודות תורה נשגבים, והשלישית: חל מפנה לטובת צבאו של בר כוכבא במרד מול הרומאים והושאו משואות לבשר את הניצחון.

מאז שאני קטן אני חוגג את ל"ג בעומר סביב מדורה ענקית עם אנשים קרובים ורחוקים, חברים ומשפחה. כל פעם קצת שונה אבל בכל ל"ג בעומר יש תפוחי אדמה, מרשמלו והרבה בשר. אחד המנהגים שלי זה לארץ ולעשות מדורה ענקית ליד הבית שלי. לדעתי, אחת מההנאות הגדולות הייתה לאסוף קרשים למדורה עם חברים, היינו מתחילים לאסוף שבוע או אפילו שבועיים לפני ל"ג בעומר כדי שתהיה לנו מדורה ענקית.

ביום רביעי בל"ג בעומר האחרון היה יום עמוס במכינה ולא ישבנו סביב מדורה אבל בסוף הלוח"ז היינו בערך 20 בנים שהיו סביב מנגל קטן שהתבשלו עליו המבורגרים נקניקיות ופיתות היה ממש כיף לשבת באותו "ערב בנים" והשיח היה על הנושאים הבווערים במכינה, אחד מהנושאים היה על הסיכום יום שהיה דיי דרמטי, שבעיקרו דיבר על בנות המכינה ועל דימוי עצמי. בערך בחצות סיימנו לשבת וכל אחד הלך לעיסוקיו, כשהלכתי בדרכי חזרה למגורים ראיתי כ-15 אנשים יושבים על מחצלות בדשא מחוץ לחדר אוכל (זה לא משהו רגיל שקורה במכינה) ראיתי את אשר כרגיל עם הגיטרה מנגן ושר וכמה חבר'ה מצטרפים אליו, אחרים ישבו ודיברו וחלק סתם שכבו שם ובהו בכוכבים, כמובן שהצטרפתי וישבתי עם כמה אנשים ופשוט דיברנו על המון נושאים חלק מצחיקים וחלק אישיים, אחרי חצי שעה שישבתי שם וממש נהנתי עברה בי מחשבה: חבל שלא כל ערב היה ככה, בלי יותר מדיי דברים על הראש, לשבת עם החבר'ה ופשוט להנות, בלי להיות מפוזרים במכינה ובלי אנשים שעובדים כמו נמלים חרוצות לקראת החורף.

ישבתי עד השעות הקטנות של הלילה עד שכבר נפלה עלינו העייפות ואנשים התחילו ללכת לאט לאט לישון, באותו לילה ישנתי ממש טוב.

"אף אחד לא מרגיש לבד כשהוא אוכל ספגטי; זה דורש יותר מדי תשומת-לב."
-כריסטופר מורלי

היום לפני 68 שנים הוצא להורג בניטו מוסוליני.

אביה סלומון יום המחול הבינלאומי

לכבוד התאריך המכובד והחשוב, סקירה מקוצרת ביותר של תולדות המחול: הופעתו הראשונה של המחול בהיסטוריה היא בצורת המחול הפולחני-מחול אתני-בעת העתיקה מחול היה דרך פולחן לאל וגם ריקוד השייך לקבוצה אתנית-עדתית מסוימת ומאפיין אותה, בדרך כלל קשור לעונות השנה ומעגל החיים (דוגמת ריקוד הסהרנה מחבל הארץ כורדיסטאן).

התקופה הבאה היא ימי הביניים, המחול עובר שלב והופך לכלי המסמל מעמד חברתי- האיכרים, העממים, רוקדים ריקודים שמחים, ספונטנים, מלאי עוצמה ומעמד האצולה השתמשו במחול ככלי המסמל עידון, אלגנטיות, איפוק (האצילים בעצם לוקחים מורים מן המעמד הנמוך שילמדו אותם את ריקודיהם והופכים אותם למעודנים).

בתקופת הרנסאנס המחול החברתי התעצם והתפתח. האצילים פיתחו ריקודי אצולה נוספים משוכללים יותר, בקצבים שונים, משם עבר המחול מחברתי להופעתי- כאשר ריקודי החצר החברתיים הפכו למופע מרשים באורך 6 שעות. בתקופת הבארוק הוקמה על ידי המלך לואי ה-14 האקדמיה למחול. צעד זה עזר לפיתוח המחול כאומנות בפני עצמה.

בתקופה הקלאסית המחול עוד לא הגיע לצורה המושלמת שלו- בתקופה זאת נכתבו בעיקר ספרים על הייעוד של המחול כאומנות העומדת בפני עצמה. שאר האומניות משרתות את צרכיה ומדברות על איך באמת צריכים להיות רקדנים. בתקופה הרומנטית התיאוריה הפכה למציאות והמחול התבסס במעמדו כאומנות מכובדת ואכן כל הבלטים המפורסמים והמושלמים ביותר הם מהתקופה הזו- לדוגמה אגם הברבורים וסינדרלה.

המחול המודרני- מהמאה ה-20, שונה לגמרי מהמחול עד לאותה תקופה. אם בעבר המחול סימל בידור, הנאה, תנועות על פי מילון תנועתי מסוים, מבטא סיפור ולא רגשות של אנשים, המחול המודרני בא לבטא ולהוציא את הפנימיות של האדם. החיים עצמם יוצרים את התנועה, והריקוד מסמל רגשות והשקפת עולם.

המחול הפוסט מודרני – מאמצע המאה ה-20 הפך את המחול מסמל של רגש אל אומנות "שמקדשת" את התנועה עצמה, והיא בפני עצמה בעלת חשיבות וסמליות.

"היא מחזיקה בהנחה המצחיקה הזו על דיאטות: אתה לא תשמין אם אף אחד לא יראה אותך אוכל."
-גלוריה ניילור

היום לפני שנתיים חתונתם של הנסיך ויליאם וקייט מידלטון נערכה בכנסיית ווסטמינסטר שבאנגליה

עפרי יער ודנה שור
עשרת הדברות החילונית

1. "לא יהיה לך אלוהים אחרים על פני". "כעם, אל לנו לשכוח את המורשת ההיסטורית שלנו. והאדם, אל לו לשכוח מאין הוא בא ולאן מועדות פניו. האלוהים נמצא בכל אחד ואחד מאיתנו, הוא קול המצפון והמוסר. אל תאבד את האלוהים שלך, דבוק באמת הפנימית שלך ולעולם אל תתנכר למי שהנך.
2. "לא תעשה לך פסל". אל תאמץ תורות לא לך, חפש ומצא את האמת בתוכך וכשהיא תתגלה, שמור אותה מכל משמר והיה קנאי לה.
3. "לא תישא את שם ה' לשווא". אל תבטיח ללא כוונה לקיים - לילד, למבוגר ולעצמך. למילים כוח רב. בכוחן לרומם, להשפיל ואף להוליך שולל. האמונה הפנימית שלך - אותה אתה מבטא במילים ובמעשים - מקבלת את ליוויי של האל, של היקום. אל תבזבז את האנרגיה הקוסמית הזאת לשווא.
4. "זכור את יום השבת לקדשו". השבת שלך משולה לזמן איכות שלך עם עצמך, עם משפחתך, לטעינת מצברים. בתוך המסגרת הזו קיים החופש הגדול ביותר.
5. "כבד את אביך ואת אימך". דרך הורינו אנו מתחקים אחר שורשינו וכך מתחזקת בנו הזהות הייחודית לנו, מתעצם בנו הביטחון העצמי ויכולים אנו לשאת את ראשינו בגאווה.
6. "לא תרצח". אל לנו להשיג את מטרותינו תוך פגיעה בזולת. המוטו שראוי שילווה אותנו הוא סבלנות וסובלנות. "חיה ותן לחיות".
7. "לא תנאף". האדם הוא חלק בלתי נפרד מפלאי הבריאה ואינסופיות הטבע, וככזה הוא יצור חופשי, בעל נשמה שראוי לה שתהא משוחררת מכל מועקה, שקר, ורמייה.
8. "לא תגנוב" (בזיעת אפיו תאכל לחם). אין בריא לאדם מעבודת כפיים. היא מפיחה רוח חיים בנשמתו, ובונה את כבודו ובטחונו העצמי. כשאתה מציב לעצמך מטרה - יש משמעות לחייך. כשאתה מרוויח את לחמך בעצמך, מתחזק ומעצים הבסיס עליו אתה מקיים את ביתך, והוא המאפשר לך לשמוח בחלקך.
9. "לא תענה ברעך עד שקר". אל תכלה את זמנך ברכילות, בשנאה בנקמנות ובקנאה. ברח מן המחשכים האפלים האלה שבנשמתך. אסוף את האנרגיות החיוביות שבך והבט תמיד קדימה.
10. "לא תחמוד". אינך צריך להביט רחוק כדי למצוא את האושר. הבט אל סביבתך הקרובה ביותר, שם תמצא אותו, בתוך אהוביך ואוהביך. היה צנוע והסתפק בשל

"הפריחה ולא הפרי, ההליכה ולא ההתקדמות."

-מאיר שלו

היום לפני 68 שנים אדולף היטלר מתאבד בתוך הבונקר שלו.